

UNA ESQUERRA CATALANA FORTA I MAJORITÀRIA **PER UNA CATALUNYA CONSTITUENT**

EL POBLE DE CATALUNYA HA PASSAT AL DAVANT

El poble de Catalunya ha passat al davant. Catalunya ha fet el tomb. Els esdeveniments dels últims deu anys i, en particular, dels dos anys darrers, han accelerat un procés de presa de consciència que ve de molt lluny, directament connectat amb la nostra història col·lectiva, i que ha adquirit una dimensió social activa i majoritària, diversa i inclusiva, profunda i irreversible. La incomprensió, el maltractament reiterat i el rebuig final que han obtingut les propostes presentades pels successius Governos i pel Parlament, han fet que Catalunya transités, de la frustració i la indignació, a la clara i incontestable afirmació de la seva sobirania nacional.

El 10 de juny del 2010, la societat catalana, amb les seves institucions al capdavant i amb la participació de la gran majoria de les seves forces polítiques, s'expressava de forma unitària i potent contra la sentència d'un Tribunal Constitucional partidista, que completava la tasca d'enderroc de la darrera proposta d'entesa formulada des de Catalunya. L'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya el 30 de Setembre del 2005 ja havia sigut rebaixat i limitat en la seva voluntat de salt qualitatiu, tant pel que fa a l'autogovern com al desenvolupament del potencial federal i plurinacional de la Constitució pactada l'any 1978. Aquella sentència era un "no" a la voluntat d'encaix de la nació catalana en un Estat espanyol que reconegués i fes seu el caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de la realitat que inclou. S'hi afegiria, encara, la posterior evidència, particularment en l'àmbit del finançament, que l'Estat espanyol ni tant sols respectava allò que havia restat vigent d'aquella proposta malmesa. Això ha reblat el clau i ha decantat definitivament les coses.

Però el més rellevant és que ha estat la pròpia societat catalana, molt més que el conjunt de les seves institucions i forces polítiques, la que ha dit prou, defugint la temptació de refugiar-se en la resignació o en el greuge i la lamentació. Ben al contrari, s'ha posat en marxa, de cap a cap de Catalunya i en la pluralitat del seu ventall social, fins a aixecar una immensa onada d'exigència nacional. La gent, l'Onze de Setembre d'enguany, aquest cop sense convocatòria unitària ni institucional, ha ocupat el centre de Barcelona i ha desfilat fins al simbòlic Parc de la Ciutadella, avui seu del Parlament.

DEL SENTIMENT I LA VOLUNTAT, AL PROJECTE SOLVENT

L'autogovern com a concepte constitucional, qüestionat i superat per l'acció contrària dels poders de l'Estat espanyol, ha esdevingut desig col·lectiu de sobirania i voluntat d'"*Estat propi*". Desqualificat l'"*Estat compartit*" de caràcter plurinacional, que Catalunya havia cregut veure en la Constitució, aquesta nova perspectiva apareix, a ulls de molts, com l'única que li queda a Catalunya per fer-se amb els ressorts que li calen per construir i dirigir el seu destí col·lectiu. La manifestació-concetració de l'Onze de Setembre d'enguany és l'eclosió clamorosa d'aquesta voluntat.

Urgeix, ara, que tothom assumeixi plenament les seves responsabilitats, de manera que Catalunya pugui comptar amb tot allò que li cal per concretar, dirigir i gestionar la

seva voluntat. Per convertir-la en projecte polític democràtic i viable. Per donar-li perspectiva i dotar-la d'un full de ruta seriós. No val a gronxar-se sobre l'onada popular ni a instrumentalitzar-la des d'uns o altres interessos de partit. No val tampoc a ignorar les dificultats i els perills que tenim per davant, perquè només podrem superar-los si els abordem i els sabem afrontar degudament. Cal que Catalunya actuï, des d'ara mateix, amb el rigor que ho faria si disposés d'institucions d'Estat, amb la màxima seriositat i eficiència en tots els àmbits de la seva existència.

En aquesta direcció, és essencial la unitat d'acció de les forces polítiques catalanes que hi estiguin disposades, amb una posició compartida que expressi la voluntat de la nació. La força de Catalunya, en els moments decisius, ha estat sempre la seva unitat, la seva capacitat de sumar. Res no pesa tant a l'hora de la veritat. I ens farà tota la falta en el camí que encetem, en el nostre diàleg inexcusable amb Espanya i amb Europa.

Només així, d'altra banda, el projecte que hem de formular i fer viable serà de tota la ciutadania i estarà a l'altura dels veritables interessos nacionals de Catalunya. Avui, només un ampli consens ofereix la força i la garantia necessàries en el procés constituent de tot subjecte nacional. També en el cas de la "Catalunya-Estat".

SORTIR DE LA GREU CRISI ECONÒMICA I SOCIAL QUE PATIM

Aquest procés d'afirmació nacional s'inscriu en un context de gravíssima crisi econòmica i social, que n'ha estat també un dels detonants. Una crisi en la qual amplíssims sectors del poble de Catalunya, sobretot els més febles, es veuen tenallats per l'angoixa i arrossegats cap a escenaris de pobresa. En aquest marc, l'injust dèficit fiscal que Catalunya ha vingut patint apareix com una de les causes dels perjudicis econòmics i socials que recauen sobre els seus ciutadans i ciutadanes. No es tracta de negar la solidaritat: tothom entén que la solidaritat és irrenunciable i que els territoris més avançats han de ser contribuents nets en favor del desenvolupament dels territoris més desfavorits. Però tothom sap també que això, com succeeix a tota Europa, no pot d'arrossegar cap avall els territoris solidaris ni pot fer caure la seva població cap a cotes socials inferiors a les que gaudeixen els territoris ajudats.

A aquest causa, per descomptat, s'hi sumen les polítiques d'austeritat doctrinària -inductores de més recessió i més atur- i de privatització dels serveis públics, que posen en perill algunes fites irrenunciables de l'Estat del Benestar. El dèficit fiscal no ha de ser la cortina de fum que amagui aquesta greu responsabilitat del nostre Govern. No es fa Catalunya destruint la seva cohesió social. Aquesta és, de fet, condició imprescindible de la seva cohesió nacional. Per això, es fa inexcusable plantar cara a les polítiques dictades per l'ortodòxia liberal-conservadora, d'efectes devastadors, i emprendre nous camins en favor de l'economia productiva, del creixement sensat, de l'ocupació i, no pas en darrer lloc, de les reformes destinades a garantir la sostenibilitat i la qualitat dels serveis públics bàsics. Unes reformes que han de fer-se amb el bisturí i no pas amb la destal, perquè han de perseguir el manteniment i l'ampliació de l'Estat del Benestar i no la seva liquidació en favor del negoci privat.

CAL, AMB URGÈNCIA, UNA ESQUERRA CATALANA FORTA, CAPAÇ D'ESDEVENIR MAJORITÀRIA

Per això, és vital que Catalunya disposi d'un mapa polític complet, articulats en grans opcions ideològiques, polítiques i socials. En aquest mapa, avui, hi ha una

notabilíssima absència: la d'una esquerra catalana prou forta, amb capacitat de govern, a l'altura dels anhels sobirans de Catalunya i a l'altura del greu repte econòmic i social que tenim plantejat. Sí, a l'altura de tots dos, perquè la causa nacional i la causa social són, per a l'esquerra, una mateixa causa. No hi ha l'una sense l'altra. La nació és la gent i, sense cohesió social, la nació es desfà. De la mateixa manera, el progrés humà només es pot assolir des de la majoria democràtica del poble i no hi ha majoria progressista possible que no comporti alhora un veritable projecte nacional.

Catalunya necessita com mai una esquerra nacional, identificada amb els interessos de Catalunya, sense hipoteques en la seva actuació i en la seva representació, capaç de constituir-se en alternativa al nacionalisme conservador de la dreta. Una esquerra capaç d'impulsar un projecte de futur que faci seves les necessitats i esperances de la gran majoria del poble, en la seva diversitat social, cultural i lingüística, que esdevingui un poderós factor de cohesió social i nacional, que generi identitat compartida de futur.

L'existència d'una esquerra catalana prou forta, d'altra banda, ha de ser un factor decisiu per una acció unitària de Catalunya, del tot imprescindible en les interlocucions que Catalunya ha d'emprendre per a la seva ubicació entre els pobles d'Europa i del món. Sense una esquerra catalana potent, només hi haurà subordinació dins d'un espai únic i un pensament únic de centre-dreta, segurament contrapuntat -en una aliança de fons contra l'esquerra- per una dreta espanyolista polaritzada en sentit invers i interessada en trencar la unitat civil del nostre poble. No és l'esquema que li convé a Catalunya en l'actual avinentesa: l'afebliria greument. És un perill que podria frustrar el camí emprès o bé resultar un llast insuperable que s'enduria la "Catalunya-Estat" molt lluny del somni de la immensa majoria dels catalans i catalanes d'avui.

Ens proposem, doncs, participar activament en el desvetllament i l'articulació d'un ampli espai polític d'esquerra, que pugui exercir d'opció alternativa viable i esdevenir l'expressió del catalanisme progressista d'avui:

- Un espai ample i plural, que necessita comptar amb un socialisme català posat al dia, coherent amb les seves arrels, a l'altura dels reptes que Catalunya té avui plantejats.
- Un espai que va més enllà del socialisme català i que ha de contemplar la pluralitat de l'esquerra catalana d'avui.
- Un espai que té fortes arrels a Catalunya, on ja va ser decisiu en el moment constituent de l'any 1931, amb la instauració de la Generalitat republicana, i en el moment constituent de l'any 1977, quan va guanyar les primeres eleccions democràtiques i va exigir amb intransigència el retorn de la Generalitat exiliada, assolint el decantament favorable del nacionalisme conservador i l'acceptació forçada del govern espanyol.
- Un espai que va encarnar la regeneració i la transformació de les nostres ciutats i viles a partir de la transició democràtica i, particularment, al voltant de les transformacions i l'esclat del 1992, on Catalunya va descobrir i va fer seva una altra idea de si mateixa, oberta, audaç, avançada, erigida en referència internacional.
- Un espai que va constituir els dos governs d'Entesa que, juntament amb l'impuls de les polítiques socials, van emprendre la reforma estatutària que el nacionalisme conservador havia deixat de banda.

- ☒ Un espai que comparteix plenament la millor tradició de la socialdemocràcia europea i de les esquerres democràtiques internacionals.
- ☒ Un espai plenament compromès amb l'altíssima exigència ciutadana de regeneració política i democràtica: de sanejament i d'exigència moral, d'innovació en els mètodes de l'acció política, de devolució de competències dels partits a la societat, d'impuls de la iniciativa social i de la participació activa de la ciutadania en la cosa pública.

EIXOS BÀSICS

L'esquerra catalana que avui es fa imprescindible i que volem bastir hauria d'inspirar-se en els següents eixos bàsics:

I. PER UNA ÀMPLIA MAJORIA A FAVOR DEL DRET A DECIDIR

L'evolució plurinacional de l'Estat espanyol, que semblava contemplada en el pacte constituent de 1978, ha quedat desmentida. Trenta-cinc anys després de la seva aprovació, la Constitució espanyola s'ha desenvolupat al marge de les aspiracions nacionals de Catalunya, és a dir, en sentit invers a les potencialitats que van justificar el seu suport. Allò que era un primer pas i un camí en la recuperació del nostres drets i aspiracions nacionals s'ha transformat en un sostre baix i en la coartada jurídica per al rebuig sistemàtic de les ofertes formulades des de Catalunya.

És així com la pulsó independentista ha passat de ser un sentiment reactiu a ser una voluntat positiva, conscient, plural i integradora; de ser una proposta minoritària a ser un factor transversal, compartit per amplis sectors de la població. Cal, ara, que aquesta creixent voluntat de sobirania esdevingui un projecte polític seriós, realista, amb recorregut, sense oportunistes ni improvisacions irresponsables, amb tot el càlcul que el cas demana. I, amb aquesta finalitat, fa més falta que mai la presència activa d'una esquerra catalana potent, perquè Catalunya només disposarà de la força que li cal si pot comptar amb la unitat dels seus partits i forces nacionals que es reclamen del catalanisme. Perquè la Catalunya-Estat no pot fer-se a la mida única de la ideologia liberal de centre-dreta, sinó que ha de bastir-se des de la pluralitat.

Ara, tenim l'obligació d'escoltar i servir el clam d'una ciutadania que ha parlat alt i clar. És l'hora, doncs, de crear els escenaris perquè el poble de Catalunya pugui exercir

democràticament el seu dret a decidir. I aquest pas ha de fer-se amb tota la força disponible, des de la unitat, des d'una acció concertada i ferma de tot el catalanisme en la seva pluralitat. La recent i àmplia coincidència parlamentària en favor del dret a decidir és un primer pas important en aquesta direcció.

II. UN POSSIBLE PACTE DE SOBIRANIES

1. És a l'Estat espanyol a qui correspon ara moure peça. L'episodi del Pacte Fiscal, mort abans de néixer, ens mostra, un cop més, la dificultat de qualsevol aproximació parcial o de "millora" de la situació a partir de propostes catalanes. S'ha invertit la càrrega de la prova i, en endavant, ja no valen pedaços ni som nosaltres els que hem de prendre la iniciativa, sinó les institucions i partits espanyols, si és que ens volen convèncer que hi ha un altre model possible. No cal dir que, si això finalment es produís, caldria posar-hi els cinc sentits, a partir de les condicions que ens dicta l'experiència. Catalunya sempre ha volgut el diàleg i al pacte. És l'Estat espanyol el que, fins ara, ha tancat la porta. Entretant, però, cal no tornar a sucumbir a l'hàbit d'acontentar-se amb el clàssic "peix al cove". El nostre balanç diu que cada acord parcial tendeix a ser, per a l'Estat espanyol, no gaire més que una treva destinada a retornar poc a poc al punt de partida. Per això, afirmem que no ha de considerar-se cap proposta que no sigui global, que no contempli tots els aspectes de l'encaix nacional de Catalunya.

2. Arribats on som i a partir de la llarga experiència adquirida, sabem molt bé quines són les necessitats i potencialitats de Catalunya que un nou pacte amb l'Estat espanyol hauria de satisfer. En aquest sentit, formulem la nostra proposta: un nou pacte amb l'Estat espanyol hauria de reunir, de manera inexcusable, les següents condicions:

- Hauria de tractar-se d'un pacte d'Estat que inclogués un pacte explícit i bilateral amb Catalunya.
- Hauria de reconèixer Catalunya com a nació i com a subjecte de sobirania pròpia.
- Hauria de reconèixer el dret d'autodeterminació de Catalunya, que podria ser exercit mitjançant referèndum convocat pel Parlament de Catalunya.
- Hauria de contemplar un esquema competencial inequívoc, en el qual Catalunya hauria de disposar de capacitat decisòria plena en les polítiques bàsiques: educació i salut, cultura i llengua, serveis socials, indústria i ocupació, justícia, immigració, agricultura, representació exterior, esports i presència catalana normalitzada a les competicions internacionals. Mentre que serien objecte de decisió compartida el sistema de pensions i seguretat social, la defensa, les relacions de l'Estat espanyol amb les institucions europees, amb les institucions internacionals i amb tercers països, els aspectes comuns de la política immigratòria.
- Hauria de comportar la presència directa de Catalunya a les instàncies federals europees.
- Hauria de contemplar una Agència Tributària Catalana per la qual passés tota la recaptació. Amb criteris fiscals compartits d'àmbit espanyol i europeu. I amb la seva participació en uns mecanismes de solidaritat justos.

- Hauria d'establir els mecanismes concrets de corresponsabilitat de la "Catalunya-Estat" a l'Estat comú espanyol o ibèric.

3. En qualsevol cas, cal que pensem en termes de "Constitució catalana" i en l'articulació completa del nou subjecte polític que vol ser Catalunya, dotat de sobirania pròpia i amb presència i corresponsabilitat en els altres àmbits de sobirania en els quals participi. Des d'aquest pacte de sobirania, ha de procedir-se, si cal, a aprovar una nova Constitució espanyola que el contempli i que permeti recuperar l'esperit que era implícit en el pacte constitucional de 1978, avui clarament qüestionat i que consistia en un doble compromís: de la democràcia espanyola, amb el reconeixement nacional i l'autogovern de Catalunya; i, de la Catalunya-nació, amb la democràcia espanyola.

III. UNA ALTERNATIVA A LA CRISI: EN FAVOR DE L'ACTIVACIÓ ECONÒMICA, DE L'OcupACIÓ I DE L'ESTAT DEL BENESTAR

4. Resulta insostenible la deriva destructora del teixit social i productiu de Catalunya que s'ha esdevingut amb l'actual Govern. Cal impulsar urgentment polítiques alternatives de sortida de la crisi, superadores de l'actual cercle viciós, que apuntin cap a un model diferent de desenvolupament, sostenible i regulat democràticament. Cal transitar, del dogma de l'austeritat, a la recuperació del camí del creixement i la creació d'ocupació. Amb aquesta finalitat, calen polítiques d'estímul fiscal i d'inversió pública. Es tracta de polítiques que només són possibles en un entorn de confiança i de corresponsabilitat amb tots els agents productius. I també amb els sectors financers, degudament sanejats i regulats, responsables encara avui de l'estancament de la inversió privada i de la sequera quasi absoluta en el flux de finançament ordinari de les empreses.

5. És ben cert que aquesta línia d'actuació es veu avui condicionada per decisions d'àmbit europeu i espanyol, però no ho és menys que el govern català actual, per acció i per omissió, hi afegix actuacions que produeixen més atur, més desprotecció social i un greu retrocés en els serveis bàsics d'educació i de salut. A Catalunya, hi han recursos, energies i possibilitats no aprofitats ni reconeguts. I també la possibilitat d'incrementar la pressió fiscal sobre els més poderosos i no tan sols sobre els més febles com fa l'actual Govern.

6. En lloc de refugiar-nos en les obligades mesures de contenció del dèficit, cal negociar-les bé i després respectar-les, tot acompanyant-les d'una tasca molt més adaptada a cada sector, a cada territori, aprofitant-ne totes les capacitats cooperatives i sinèrgies de conjunt que avui resten desaprovades i aletargades. Amb una acció adient, en aquests àmbits locals i sectorials, és possible desvetllar-hi recursos avui ociosos.

7. La política industrial, tan desacreditada des de les posicions conservadores, ha de ser posada en el primer pla. Sectors com la indústria agro-alimentària, les biotecnologies o la química-farmacèutica avançada, esperen suport tant per al seu creixement productiu com per enfortir i ampliar la penetració a nous mercats o la productivitat de les seves inversions. Els sectors clau han de ser clarament identificats i reforçats.

8. Tant com les polítiques que produeixen efectes immediats, cal una acció decidida per fixar i posar en marxa les reformes estructurals pendents des de fa massa anys per tal

de bastir un sistema productiu que no tingui els peus de fang. Es tracta, entre altres, de les següents:

- L'educació, la reforma de la qual va iniciar el Govern anterior, que és un element central de tota aposta de futur, perquè el futur demana una ciutadania prou culta i responsable, prou competent en el seu camp, en sintonia amb una societat canviant, que exigeix noves i permanent modulacions.
- El conjunt del sector públic, de l'administració, que ha de revisar la seva concepció organitzativa i funcional, així com la qualitat de la seva relació amb la ciutadania i amb el món empresarial, amb la finalitat d'assolir unes majors cotes d'eficiència. Els serveis que constitueixen l'Estat del Benestar, particularment la sanitat (al costat de l'educació ja esmentada), han de ser objecte d'un ambiciós esforç racionalitzador, amb la finalitat de fer-los més eficients i de garantir-ne la sostenibilitat.
- La Formació Professional, amb la connexió entre formació i treball, destinada a superar l'actual manca d'adaptació a les nostres necessitats ocupacionals i productives. No es pot acceptar, particularment en aquest camp, la ineficiència social i la pèrdua de capital humà que comporta, essent aquest l'única riquesa natural del nostre país.
- La recerca i la innovació com a inversió determinant de futur, en el marc de l'economia del coneixement. Amb més raó, en un país com el nostre que excel·leix en equips d'investigadors-punta, situats en posicions d'avanaçada internacional.
- La creació artística i la producció cultural, en procés de consolidació entre nosaltres i que adquireixen també una centralitat creixent en el marc de l'economia del coneixement. Avui, en greu perill per l'estocada que comporta la manca d'"excepció cultural" en la regressió pressupostària i en l'increment de l'IVA.
- El mapa institucional català, que demana a crits una simplificació territorial, destinada a acabar amb l'actual i absurda superposició d'administracions i a establir una divisió regional d'acord amb les necessitats actuals, a partir de criteris tècnics competents, que deixi enrere definitivament els atrinxeraments partidaris interessats que condemnen el mapa institucional a l'immobilisme i l'obsolescència.
- La col·laboració públic-privat, font de possibilitats inèdites si s'estableix sobre la base, no del clientelisme i de les relacions opaques que generen corrupció, sinó del projecte públic com a garant de l'interès general i de la qualitat.
- La justícia, susceptible de grans canvis positius si no estés encotillada per les lleis orgàniques espanyoles.
- Els sectors que deriven en oligopolis i que representen un llast costosíssim per a les empreses i la ciutadania.

9. Cal fer créixer conceptes com equitat i corresponsabilitat social, introduir eixos de política econòmica que incorporin els factors ecològics, de sostenibilitat i d'energies renovables. Cal impulsar polítiques fiscals adreçades a influir positivament en hàbits i capteniments de consum, estretament relacionats amb la salut pública o la cura del medi ambient.

IV. PER LA REGENERACIÓ DE LA POLÍTICA I LA REFORMA DE LA DEMOCRÀCIA

10. La regeneració de la política i la reforma de la democràcia fa temps que han esdevingut un clamor. En va ser el detonant el moviment del "indignats", que va saber denunciar les múltiples esclerosis que pateix la nostra vida democràtica. Cal replantejar-se el funcionament del sistema democràtic, del conjunt d'institucions, partits, sindicats i entitats diverses, sostinguts en bona mesura amb recursos públics. Avui, es troben greument desgastats pels casos de corrupció que han tingut lloc i per un funcionament sovint endogàmic i allunyat de la comprensió, del seguiment i de la participació de la ciutadania.

11. En el procés que Catalunya obra, cal que aquest en sigui un aspecte cabdal i que doni lloc a un debat ciutadà sobre les iniciatives reformadores a emprendre, entre les quals, sens dubte:

- La promulgació, després de trenta-dos anys, d'una llei electoral catalana pròpia, avui encara pendent perquè així ha convingut als interessos partidaris del centre-dreta.
- La reformulació del paper dels partits polítics, amb la devolució a la societat d'algunes de les funcions que fins ara han tingut reservades, a Catalunya i a Espanya, particularment les relatives al monopoli en la selecció dels candidats i en la dependència dels electes.
- L'establiment d'una vinculació i d'una relació permanent entre els electors i els seus representants democràtics, no tan sols en els períodes electorals, sinó durant tota la durada del seu mandat. Això hauria de concretar-se en la definició de circumscripcions electorals unipersonals.
- L'establiment de les llistes electorals obertes o desbloquejades, de manera que sigui l'electoral el que determini la prioritització dels candidats i candidates.
- La generalització de les eleccions primàries obertes, traslladant a la ciutadania la capacitat de seleccionar els candidats i candidates a caps de llista del corresponent espai electoral, de manera que els aparells dels partits deixin de tenir-ne el monopoli i el consegüent control sobre els electes.
- L'accés públic al coneixement i al control dels recursos dedicats al manteniment de les forces polítiques, amb una regulació més exigent.
- L'experimentació de nous avenços en la iniciativa popular i en la participació oberta dels ciutadans en la presa de decisions significatives.
- La instauració efectiva d'una funció d'avaluació continua i rigorosa dels serveis i les polítiques públiques.
- L'impuls de formes de cogestió ciutadana dels serveis públics, a partir dels usuaris i dels consumidors.

Aquesta declaració s'inscriu en un nou moment que, com mai, fa inexcusable la claredat i la definició de posicions per compte dels qui exercim responsabilitats

polítiques o tenim un cert ascendent sobre uns o altres segments polítics i socials. No hi ha marge per a la retòrica, per a les paraules buides, per a les bones intencions inseqüents, per al còmode exercici de nedar i guardar la roba. Catalunya, en aquest moment decisiu, demana honestedat, franquesa i coratge, més enllà d'ortodòxies inercials, de silencis acomodaticis i de cauteles conservadores. Demana que cadascú assumeixi plenament la seva responsabilitat i actuï en conseqüència. Nosaltres hem sentit que aquesta era la nostra obligació pública i hem entès que no ens en podíem desentendre. Que fariem un flac servei al nostre compromís col·lectiu si no gosàvem. Sabem que aquesta és avui la millor manera que tenim de servir els nostres ideals.

Catalunya, octubre de 2012

Primers signants

Jaume Aguiló

Mireia Alberny

Enoch Alberti

Pere Albó

Albert Alfaro

Eduard Alfaro

Anton Aluja

Pere Almeda

Xavier Amores

Xavier Amorós

Emili Arbós

Joan Armangué

Narcís Armengol

Ernest Aymami

Noemí Aymami

Maria Badia

Joan Balada

Josep Maria Balcells

Ester Ballart

Paco Ballester

Isidre Barberà

Amèlia Barbero

Jaume Bellmunt

Robert Benaiges

Toni Berini

Pia Bosch
Xavier Bretones
Mariona Bru
Martí Carnicer
Josep Maria Carreras
Carles Casals
Magda Casamitjana
Servand Casas
Roger Casero
Antoni Castells
Carles Cepero
Eduard Cienfuegos
Andreu Clapès
Joaquim Collado
Dolors Collell
Joan Colom
Francesc Colomé
Josep Comas
Pere Oriol Costa
Rosa Costa
Maria Crehuet
Ramón Creixell
Antoni Dalmau
Manuel de Forn
Joan Manuel del Pozo
José Antonio Donaire
Misericòrdia Dosaiguas

Pilar Duocastella
Enric Fandos
Carme Fernández
Ramon Ferre
Carles Ferreira
Daniel Font
Jordi Font
Camil Fortuny
Jordina Freixanet
Alejandro Garcia
Marina Geli
Nuria Gelonch
Joan Gili
Sandra Guaita
Josep Guinot
Francesc Guisset
Manel Hervas
Francesc Xavier Jonama
Francesc Jornet
Meritxell Josa
Àlex Jover
Anna Lafuerza
Jordi Lamas
German López
Antoni Llevot
Esteve Llorenç
Clara Maragall

Ernest Maragall

Maria Maragall

Pau Maragall

Pere Maragall

Joan Marcet

Andreu Martin

Rafa Martín

Ignasi Martínez

Josep Maria Masachs

Carme Mas

Àlex Masllorens

Josep Maria Merino

Lluïsa Mestre

Anna Maria Miró

Josep Moragues

Clara Muñoz Cirici

Manel Nadal

Àngels Navarro Miralles

Manel Oliva

Angels Orò

Ramón Palacio

Montserrat Palma

Jordi Parés

Josep Pau

Elena Pascual

Anna Peláez

Lluís Miquel Pérez

Angera Pinol

Felip Pons

Rosa Maria Puig-Serra

Gemma Pujals

Xavier Raventos

Pilar Riera

Àlvar Roda

Àngel Ros

Arantxa Ros

Manel Royes

Elena Salinas

Manel Sanchez

Martí Sans

Jesús Sanz

Salvador Sarquella

Núria Sempere

Jordi Serra

Josep Serra

Miquel Serrano

Quildo Serrano

Gemma Serrassolses

Antoni Siurana

Fèlix Sogas

Joan Solana

Eulàlia Tatché

Xavier Testar

Antoni Torres

Eladi Torres

Guillem Torres

Artur Trias

Joan Trias

Joan Anton Verge

Miquel Vidal

Xaavier Vidal

Max Vives

Joan Viñallonga

Jordi William

Josep Xurigué

